

[Bernhard Baunsgaard]

hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Men – fortsætter ombudsmanden – der er ingen garanti for, at afgørelserne om udvisning sker alene af hensyn til disse tre ting. Der er i Danmark ingen faste regler for en bedømmelse af risikoen for forstyrrelse af orden eller sikkerhed i Danmark, når vi drøfter udvisning. Lovens tekst og lovens bemærkninger svarer ikke til hinanden. Lovens tekst siger klart: på grund af tidligere idømt frihedsstraf. Bemærkningerne taler om, at straffen i sig selv er uden betydning; det er risikoen, der skal bedømmes. Men især peger ombudsmanden på, at udvisning har karakter af tillægsstraf, og så må der – og det understreger jeg – i hvert fald være retningsgivende principper for udvisning, og det er der ikke.

Jeg er glad for, at justitsministeren vil undersøge det. Jeg er ikke glad for, at justitsministeren alene som mål for undersøgelsen og det udvalg, der skal nedsættes, taler om, at han vil have mere detaljerede regler. Det, det drejer sig om, er, at vi – og jeg understreger igen Amnesty Internationals ord: hvis Danmark fortsat skal have et klart omdømme som en god retsstat – som ombudsmanden siger det, må have retningsgivende principper for, hvordan vi behandler de mennesker, det drejer sig om.

Jeg beklager, at vi har været nødt til at gå så langt, før vi kunne få et klart tilsagn fra en socialdemokratisk regering om, at en ny lovgivning var nødvendig. Jeg håber, justitsministeren vil bekræfte, at det, han tilsigter, er principper, ikke bare detaljerede regler.

Når jeg siger, at jeg beklager, det var nødvendigt at gå så langt, mener jeg dermed, at et menneskeliv skulle sættes på spil, før regeringen gik ind for denne revision. I det svar til mig, som den daværende justitsminister var inde på, lå der nemlig ikke noget klart tilsagn om, at man ville komme med en ny lovgivning, og det står jo urokeligt fast, at det ikke kan være noget nyt for regeringen. For næsten et år siden skrev ombudsmanden til regeringen, og næsten et halvt år, før Martinez blev anholdt, gjorde ombudsmanden opmærksom på, hvor utilstrækkelig vor udlændingelovgivning var. Ombudsmanden siger direkte i den næsten ét år gamle skrivelse, at han rejste spørgsmålet om, hvorvidt det nuværende regelgrundlag – det er den lov, vi stadig har – kunne anses for tilfreds-

stillende, og han understregede, at i hvert fald måtte de retningsgivende principper tilkendegives.

Jeg forstår ikke, at den socialdemokratiske regering kunne handle, som den gjorde. Det var en anden minister – jeg indrømmer det – men det var en anden socialdemokratisk minister. Den nuværende har tilkendegivet, at han ønsker detaljeret fast praksis. Jeg håber, at det skal forstås på den måde, at vi ikke alene skal have detaljeret fast praksis, men også have principper, og de principper må jo være humanistiske eller almenmenneskelige hensyn, og i hvert fald må denne regering opfylde de principper, som EF-reglerne kræver af os.

Jeg er helt klar over, hvor vi efter min mening – og med vi mener jeg Danmark som retssamfund – burde ende. Min stilling kan gives meget nemt med et svar på det spørgsmål, som ombudsmanden rejste den 12. oktober i en samtale med Peter Wivel på Information, og som lød: »om det er rimeligt, at man udviser en udlænding på basis af mistanker, eller om man ikke i så fald burde undlade det ... «.

Mit svar på ombudsmandens spørgsmål er ganske klart: har man kun mistanken, kan man ikke få ham dømt, så må han have ret til at blive her, når han som Martinez har boet her i 7 år.

I al den diskussion, vi i Danmark fører om skyld eller ikke skyld, har vi altid slået fast, så længe vi har haft et demokrati, at tvivlen altid kom den anklagede til gode. I den megen tale, der har været om denne sag, i de uendelig mange samtaler, jeg efterhånden har ført om den, og i alle mine egne tanker over, hvordan det danske samfund dog kunne ende her, er der én bemærkning fra en af disse samtaler, der står mejslet ind i min erindring, og det er en bemærkning fra et menneske, jeg dog ellers havde megen agtelse for, et menneske, jeg i andre sager havde næret tillid til. Hans bemærkning var: tvivlen kommer altid den anklagede til gode, når det er en dansker; med udlændinge er det den anden vej rundt.

Hvad er det for en måde, en socialdemokratisk regering finder frem til principper for at behandle medmennesker på?

Jeg har været stærkt i tvivl om, hvordan denne dag burde ende, hvad jeg skulle anbefale den radikale gruppe at gøre. Jeg har hørt